

עומד על קיבתו

רשת "בורגראנץ" איימה בתביעת דיבה • בעליו של מזון פלאפל הגיע למשרדי המערכת רותח מזעם • ב"שלום פלאפל" דווקא מסגרו את הביקורת שכתב ותלו על הקיר • 12 שנה אחרי שהפסיק לפרסם את מדור ביקורת האוכל המהיר "אוכל בעמידה" מוציא אסף גברון ספר המאגד את כל הביקורות שפרסם ועל הדרך סוגר חשבון עם "כל העיר"

דורון בריגיל

צילום: שימי נכטיילר

התחושה במלך הפלאפל היא של מזונה. מהיר רות הבנת המנה היא מהמבזהות במדינה, בין המש לעשר שניות בהקרה הזירה. השירות ניתן על ידי ההוראה הלאה. זהו הידיעות אחרונות של הפלאפל הירושלמי: פופוליסטי, יעיל כמו מכבש, תדמית ומראה ויזואלי פשוטים, זולים ונמוכים, ותפוצה שלא תיאמן.

גברון משווה את העיתון של המדינה ל"למלך הפלאפל" שבמרכז העיר

המקום שבו נפגשתי עם אסף גברון (40), מבקר חריף של אוכל מהיר במקומן "כל העיר" בשנים 1995-1997 והיום סופר מוערך בספריו מאזכרים תורו במדור הספרים של "הארץ", היה כמעט מתבקש. "אפשר להיפגש ב'פלאפל לוי' בכניסה לשוק", ורק לי גברון ואני מתמסר במהירות לרעיון בהנחה שאם אעמוד ואבהה בו בשעה שהוא בולס מנת פלאפל שמנונית, אולי אצליח לנחח את סוד ההצלחה של המדור שכתב בשעתו ב"כל העיר" ושוכה לשם הפשטני אך המדויק "אוכל בעמידה".

"אוכל בעמידה" התפרסם בשנים ההן ב"כל העיר" ובמרכז עמל לביקורת בכל שבוע מזון אוכל מהיר אחר שנאלץ לעמוד בתנאי סף אחר ויחיד: אפשרות לאכול בו בעמידה. סטריליות, כשרות, רישיון עסק או מתן זכויות סוציאליות לעובדים לא נכללו בקריטריונים הקשוחים של גברון. יוצאת מן הכלל, כמי עט יחידה, הייתה מסערת "פינת", שעל אף שהיא מאפשרת למספר מצומצם יחסית של סועדים לשבת ולסעוד על כמה כיסאות חורקים, וכתה להיכנס בכל זאת לפנתאון. "ובכל זאת, אני כאן", מתוודה גברון בטור שפרסם או על "פינת", "וביד שלי נחה פיתה ובתוך הפיתה יש חומטס והפיתה הזאת טעימה לי אש. ואני חושב, או מה אם זה לא מצב הצבירה הנכון. מה, זה לא אוכל בעמידה שראוי להתייחסות? אני עושה לעצמי כן" קטן בראש ונותן עוד כיס. אוכל בעמידה זה כמו הנשיא. זה מעל לפוליטיקה, גם אם לא ממש.

12 שנה אחרי שבגרון סגרו את המדור משום שהתקבל ללימודים בקנה (מה, אני אתוב על שווארמה בוונקובר?), החליט חברו

היוםיים, הציבורי, לא רק הפרטי. אריק רבין נרצח, אני חלילה לא מולול כזה, אבל אנשים המשיכו לאכול פלאפל גם ביום שאחרי רי".

על אף שבגרון מתעקש, הלכי התקופה נכנסים ועוד איך, אם לא דרך הרלת, אז דרך הלאפה. הריחות של התקופה (ושל האוכל) משחררים בקלות את מערות האף הסתומות ביותר.

בסוף הראיון עם גברון קפצתי ל"מוסיק" וקניתי לי לאפה. בכל זאת, גם לבהות בגברון אוכל פלאפל וגם לרבר איתו על אוכל כשיעשה שותה לאטה ב"קפה מורח", זה לא פשוט.

שלא כהרגלי, אכלתי את הלאפה בעמידה, באמצע המדרחוב, ליד כמה עוברי אורח נוספים (עמך, אם תרצו) ועוד בחור משופם ומוזר שעמד לצדי במרכז המדרחוב ורחק באנשים להאמין בברכי ישו. בשעה שאני מאזין להגיגו של המיסיונר, המכנסיים שלבשתי נתמלאו כתיים עסיסיים של שמן, את החולצה עיטרה חתיכה נאה של מלפפון חמוץ, וחתיכת מטטיק עקשנית נצמדה למכנסיים. איכשהו, טקס האכילה בעמידה, שבגרון מפאיר, לא עשה לי זה. גם גברון בעצמו מודה שהעולם השתנה: מקומן "כל העיר" הוא בוודאי לא מה שהיה, את "פיצה עמי" סגרו, והשם ירחם, אפילו פתחו בשוק סניף של "ארומה". אבל תמיד טוב להיזכר בנוסטלגיה משובחת, גם אם על השווארמה הבאה שלי אני כנראה אתענג במשך.

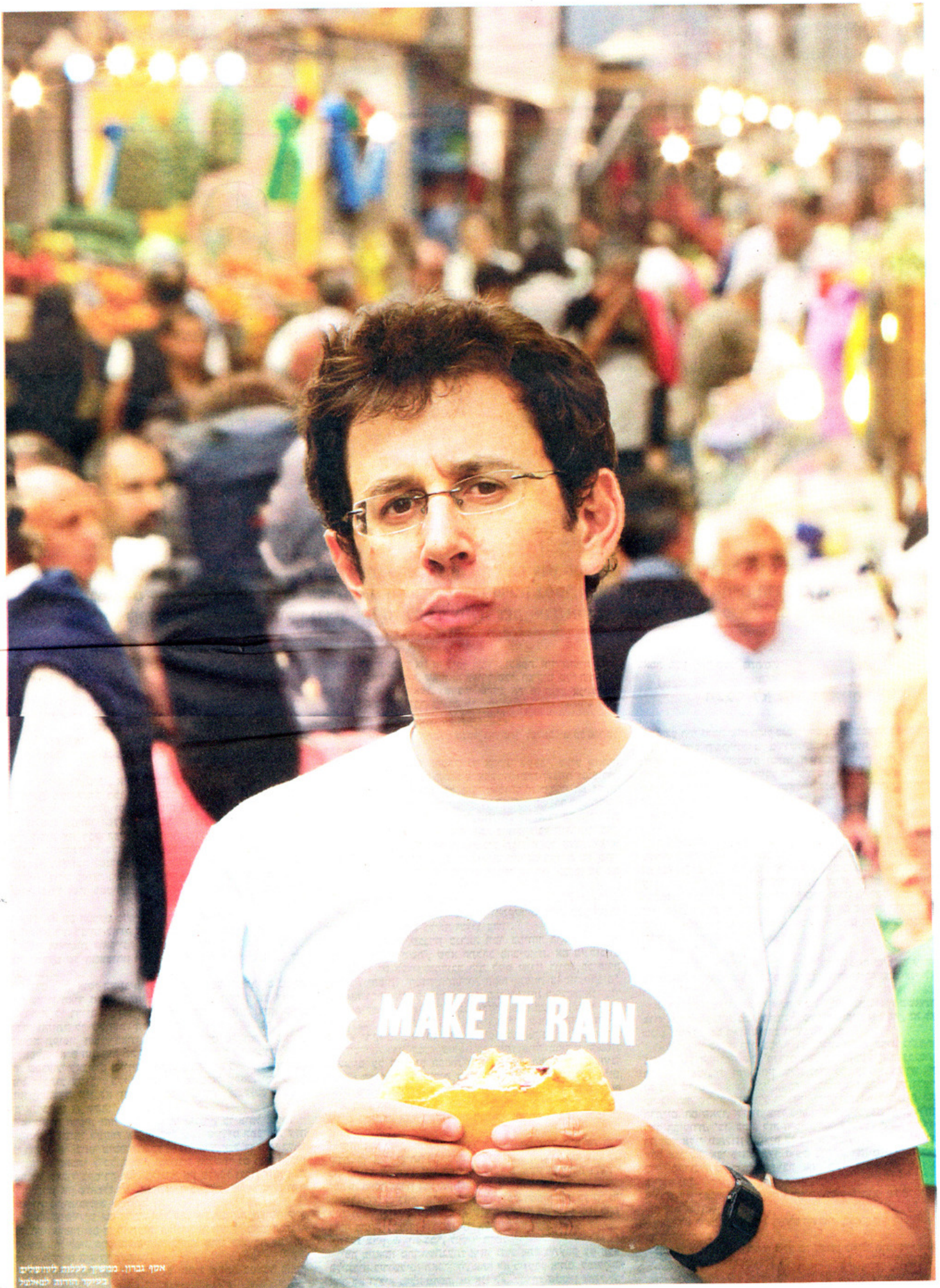
"אל גור אכל אצלי"

"הוצאתי את הציפסים, ומהמנה המקורית נשארה בערך חצי פיתה מלאה, עדיין לפני הביים הראשון. אבל החצי המלא של הפיתה היה שעורירייתי לפחות כמו קודמו, אז או אפשר להבליג... מתוך רחמים אני אתייחס רק לכדורים ולא לדברים הלא ברורים ששחו סביבם. איזה זבל של כדורים, יא אללה. קשים כמו שיניים, מריים כמו גבינת קממבר, קרים כמו קולה ובטעם של ביסלי. ביסלי בצל, לא פלאפל"

גברון מתענג על הפלאפל של "פלאפל דורון" במושבה הגרמנית

איכשהו, הרעיון להתרשם מגברון אוכל פלאפל לא צלח מי





אסף גברון, מבין המשתתפים במסיבת 'מזמן ירושלים' בליל הקיץ של המועצה לביטחון ולרפורמות

